

הַדְּבָרַת מַהוּמוֹת

(רשמי-ספר)

רוב הקוראים העברים שבא"י אולי אינם יודעים, כי בארצות-הברית של אמריקה נפוץ למדי השימוש בצבא נגד התקהלויות בלתי-רצויות של אזרחי המדינה, או למניעת התפרצויות וכיו"ב — דבר, שאינו מצוי כלל, למשל באנגליה, מזה כמה דורות. סוג החיל המופעל לרוב בהודמנויות כאלו הוא „המשמר-הלאומי“, המתנדב והחובב-למחצה, מעין „הצבא הטריטוריאלי“ שבבריטניה, העומד לרשותו של המושל שבכל מדינה ממדינות ארה"ב. והמקרה הרגיל ביותר של הפעלתו — הוא שביתה גדולה או „מהומות גזעיות“, על רקע היחסים שבין הלבנים לכושים בעיקר (אגב, הסוג האחרון של מהומות, מתרחש כמעט רק בערי הצפון, כי בדרום אין הבעיה מתעוררת...). כידוע, עומדת אמריקה בסימן ועזועים גדולים בשל „שביתות-ענק“, ולא מן הנמנע הוא שכמה מהנחותיו של הספר הנסקר ברשימה הבאה עוד תדגמנה בידיעות העשיות להגיע אלינו. — המערכת.

הבעיה המוגדרת בשמה של הרשימה, נידונה ב„מערכות“ לעתים קרובות. (עיין: „הדברת מהומות בערי חומה“ מערכות גל' ל.), אך נראה הדבר, שעדיין לא מיצה עד תומה, ויש להוסיף וללבן את הצדדים השונים שבה.

הסיבה העיקרית לנטיה לחזור ולדרוש בעסקי ההשתלטות על מהומות נעוצה באופיין השונה ורבי-הצורות של מהומות אזרחיות בחלקי העולם השונים, בטקטיקה השונה שנוקטים משתתפיהן ולכן גם בתפיסה הטקטית המשתנה שבגישה להדברתן. לא הרי מהומות בנוסח השטחים ההרריים של צפון-מערב הודו הנערכות בשטח בלתי בנוי, ועל ידי חברות ילידים שיש להם מעין אימון והם בעלי תפיסה טקטית מקורית, הנעוצה בתנאי המקום, בסוג מתנגדם ובמסורת עתיקת-יומין של רוח-קרב — כהרי מהומות אזרחיות המובצעות על ידי המונים עירוניים והמתרחשות בשטחים בנויים וצפופים. ברור איפוא שאי אפשר לכתוב יחד את העקרונות הטקטיים לדיכואן של מהומות מהסוגים המנוגדים הנ"ל, או של כל צורות-הבינים, שבין שתי הדוגמאות הקיצוניות הללו. ויש צורך להגדיר תמיד באיזה סוג מהומות אנו עוסקים.

טבעי הדבר, שדווקא המהומות מן הסוג הראשון שדיכואן נפל בחלקו של הצבא הסדיר מאז ומתמיד — זכו לספרות צבאית ענפה, שעסקה בבעיה מכל צדדיה; ואלו דווקא סוג המהומות השני, שתפקיד הדברתו נפל לרוב על שכם כוחות המשטרה — כמעט שלא נדון בספרות המקצועית הרשמית, או הרשמית-למחצה. יש איפוא ענין בהופעת כל ספר חדש, הדין ב„ענף“ זה של מהומות ולא רק מפני המחסור (כנ"ל) בספרות מסוג זה, אלא גם משום שספרים אלה נכתבים לרוב על סמך נסיונם האישי של מחבריהם. אך יש לעיין בהם בהבחנה ולבקש להסיק מהם את המסקנות הכלליות, שאינן טפוסיות ומיוחדות דווקא לאותו עם או ארץ, שמתאר המחבר.

הספר, שנעסוק בו ברשימה זו, אינו בטוי רשמי של הצבא האמריקאי, אלא כרוגמת ספרים רבים אחרים העוסקים בנושאים צבאיים מיוחדים, יצא לאור בהוצאה חצי-רשמית (ודווקא משום כך חשיבותם לפעמים רבה יותר, כיון שאין הן כבולות במסגרת הצבאית-הרשמית) ומביע את דעותיו הפרטיות של המחבר.

ספר זה דן בהדברת מהומות אזרחיות השייכות בעיקרן לסוג השני: מהומות בשטחים עירוניים באמריקה, ומטבע הדברים עוסק הוא במהומות ממינים שונים עד

מאד, החל מאלו הנגרמות אגב „פעולתם“ של גנגסטרים וכלה במהומות בעלות היקף גדול, המאורגנות על ידי ארגוני מחתרת, „סוכני אויב“, ונושאות אופי המוני ופוליטי. הספר מצטיין בשלוש נקודות עיקריות:

א. בניסיון להגדיר בבירור את סוגי ההמון מבחינה צבאית, דרך התארגנותו לפעולות, והשיטות הפיזיות והפסיכולוגיות להדברתו.

ב. בהבלטת יעילותו של השימוש בחמרים כימיים לשם השתלטות על מהומות המוניות בקרב־רהובות. ובפירוט הכלים השונים להפעלת נשק זה והדרכים לשימוש בו.

ג. בביסוס מבני־הצבא וארחי־הטקטיקה, הדרושים לפעולות מהסוג הנזכר, עד כמה שאפשר על המבנים הקיימים של הצבא, תוך הכנסת שינויים קטנים והכרחיים בלבד. על ידי כך מושגת האפשרות להפעיל לאלתר כל כוח צבאי בביצוע פעולות מסוג זה.

מאידך־גיטא לוקה הספר בכמה נקודות חשובות:

א. אף על פי שמוגדרים בו סוגי ההמון ומפורטת „הטקטיקה“ שלו, הושמט ממנו כמעט לגמרי הניתוח הטקטי של מהומות הנובעות מפעולה של גופים וארגונים צבאיים־למחצה („מחתרת“) ומסתפק הוא בקביעת הטקטיקה הנגדית (עיין בתרגיל הנספח לרשימה זו).

ב. פשטנית יותר מדי היא גישתו אל התאמת מבני־השדה למבני־קרב שבשטח בנוי.

ג. הספר מתבסס כמעט רק על הספרות המקצועית האמריקאית, שנסיגנה בבעיות הנדיונות קטן הוא במידה יחסית מן הנסיון שיש למצוא בספרים מעין זה בספרות־האירופית של הארצות האימפריאליות.

ד. לאימון הכוחות הצבאיים ולהדרכת המפקדים בבעיות הטקטיות המיוחדות מוקדש מקום קטן והגישה בכללה היא סכימתית מאוד.

* * *

בפרק „ההמון והאספסוף“ מציין המחבר נקודות אופייניות לפעולות ההמון, דרך התארגנותו והפסיכולוגיה שלו, — המפליאות בדמיון הרב גם למציאות במורח־התיכון, ולמהומות שהיינו עדים להן בארצות שונות וכן בארץ־ישראל, וביחוד בשלבים הראשונים של כל המהומות מסוג זה. נקודות אופייניות אלו הן: המון מוסת, המורכב מגרעין חזק ומאורגן, שהוא הסוחר עמו בהמשך הפעולות את הקהל העומד תחילה מן הצד ומתבונן. הקהל הזה נכנס לפעולה בעיקר לאחר ראותו את חוסר־האונים של הכוח המשטרתי והצבאי בשלב זה, המוגבל בפעולותיו בהגבלות פוליטיות ואחרות, (שבפניהן מזהיר המחבר). ולכן יש ענין רב בהנחה שקובע המחבר, כי הדרך הטובה ביותר להדברת מהומות מסוג זה הוא השילוב הנכון של פעולות תיכנון מקדמות ומפורטות, בפעולה פיזית תכופה ונמרצת ובשימוש הנכון בתחמושת כימית, — ובשלבים מאוחרים יותר, בנשק חם אבטומטי, שהוא התכליתי כאן.

השימוש בתחמושת־כימית — שהותאמה כראוי לצרכי הדברת מהומות, — נותן בידי הכוח הצבאי, את האמצעים היעילים ביותר להשגת תוצאות מכסימליות בעלות ערך ארעי, ועל ידי גרימת מינימום אבידות רציניות בנפש, — מתוך גישה זו של המחבר (הצריכה להיות אפיינית לא רק לכוח צבאי רגיל, אלא גם לגופים צבאיים אחרים, במידה שמטרתם היא הדברת המהומות ולא גרימת אבידות סתם) מפרט הוא את האמצעים הכימיים השונים לסוגיהם:

1. רימוני עשן — לשם השגת האפשרות של תנועה בהסתר לכוחות המדבירים.
2. רימונים מדמיעים — השפעת אלה מהירה ותכליתית, בהכריחה את האויב לעצום את עיניו ובגרמה למצב של חוסר אונים פסיכי ופיזי.
3. רימונים מדמיעים ומדהימים — הגורמים ברוב המקרים גם להתעלפויות ולאיבוד ההכרה והשפעתם נמשכת עד 24 שעות.

לספר מצורפות טבלאות על הכמויות שיש להשתמש בהן בטווחים השונים וכיו"ב, שלא כאן המקום להכנס לפרטיהם. המחבר מדגיש את היעילות של שימוש ברמונייזציה הימית להרגעת ההמון ולפיזורו, אך מורה על הערך הרב והתוצאות החשובות יותר שניתן להשיג על ידי השימוש ב„אקדוחים“ או „רובים“ מיוחדים להטלת רימונים מסוג זה, שיש בו כדי להגדיל את הדיקו והטות ועם זאת להתגבר על השפעת רוחות בלתי־נוחות, וביחוד רבה תועלתו בפעולה נגד מתרסים. בספר יש גם כמה תרגילים הבאים להראות על יעילות השימוש באמצעים חיימיים לא רק לפיזור המונים, אלא גם לשם כיבוש בתים וטיהורם, וביחוד כדי לתפוס שבויים. כל האמור לעיל דורש, כמובן, לשם הבנתו המלאה, עיון מדוקדק ומקצועי יותר משברשימת־הערכה, והמתעניין בנושא זה ימצא בסוף הספר גם ביבליוגרפיה מקצועית.

מבנה היחידות: הבעיה של מבנה היחידה לפעולות מסוג זה, וביחוד בשטחים עירוניים, אינה חדשה בדרך כלל, והיא קיבלה פתרונות שונים צבאות השונים. הקושי העיקרי בקביעת מבנה נכון הוא, כיצד להשיג שנים באחד: ליצור יחידות קטנות לערך, אך בעלות אותו כושר לפעולה עצמאית הדרוש לדכוי מהומות בשטחים בנויים, או במלים אחרות: יחידות קלות לתנועה ולניהול טקטי, ושאיןן חסרות עם זה את הזין והשירותים השונים הדרושים לפעולותיהם. את הצעות המחבר בנידון זה, המעניינות מכמה בחינות והמתבססות בעיקרן על יחידות־המשנה הידועות — הכתה, המחלקה והפלוגה — כייחידות הטקטיות הנוחות ביותר לפעולות הללו — ננסה להביא בקצרה. (אין זה ברור אם בהצעותיו נהג המחבר דווקא לפי מבנה קיים, אם של צבא ארה"ב ואם של „המשמר־הלאומי“ אשר למדינות הבודדות).

א. הכתה מורכבת, לפי המחבר, משנים־עשר איש, לפי החלוקה הבאה:

- 1) מפקד כתה — תת־מקלע; 2) 7 רובאים — רובים וכידונים (בתוך זה — 3 רובי־צייד מיוחדים; 3) 3 מקלענים — מקלען, עוזר־למקלען, ונושא תחמושת, — 2 רובים וכידונים, מקלע אחד; 4) סגן מפקד כתה — רובה וכידון.

נוסף לציוד זה מצוידות הכתות ברימונים. כתה אחת (כתה מספר 2) של כל מחלקה מצוידת גם בנשק חימי, לפי שצוין לעיל.

ב. המחלקה מורכבת משלוש כתות כנ"ל, וממטה מחלקה.

מטה המחלקה מורכב:

- 1) קצין מפקד מחלקה — 1; 2) סמל, סגן מפקד־מחלקה — 1; 3) סיירים מחלקתיים ורצים — 5.

עצמת המחלקה היא איפוא 43 איש.

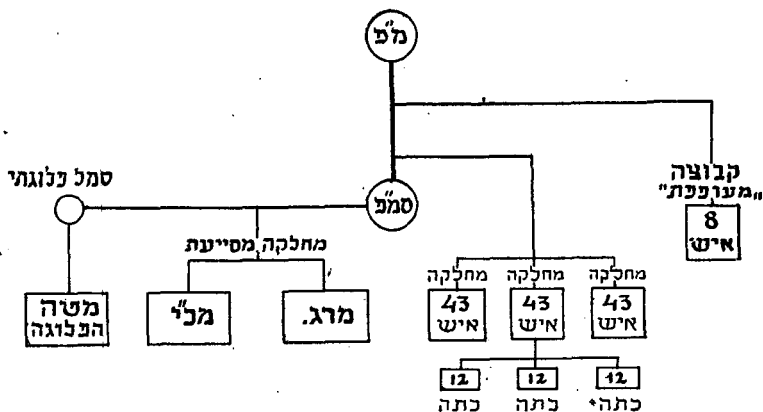
ג. הפלוגה מורכבת מ:

- 1) שלוש מחלקות כנ"ל; 2) מטה פלוגה: (א) מפקד הפלוגה; (ב) סגן מפקד הפלוגה; (ג) סמל פלוגתי; (ד) אפסנאים, נהגים וקשרים.
- 3) קבוצה „מעופפת“ — בפקודו הישיר של המ"פ — 8 אנשים;
- 4) מחלקת נשק מסייע, המרכבת משתי כתות: (א) כתת מכונות־יריה קלות (טיפוס מכונות בין המקלע ומכונת יריה כבדה — כמעט דומה ביכולתה ל„כבדה“ — או „בינונית“ בצבא הבריטי — אך מקוררת אויר, במקום מים, והכן שלה נמוך לרוב וקל יותר; (ב) כתת מרגמות (טיפוס מרגמה בעל קליבר של 60 מ"מ — המקביל בתפקידיו למרגמת 2" (כ־50 מ"מ) האנגלית, אולם בנוי ומשוכלל בשיטת מרגמה 3").

במיוחד יש להרחיב את הדבור על הקבוצה „המעופפת“. הקבוצה הזאת המורכבת מ־8 איש בלבד, מתאימה בתפקידיה לכתת סיירים שמוצאים בצבאות אחרים, והנה מורכבת מטוראים נבחרים העומדים לפקודו הישיר של המ"פ, לשם ביצוע

תפקידים מיוחדים כגון סיוּר־תְּצִיפִית, סיוּר־לוחמים וכן לעתים, לשם נסיון הכרעה בנקודת התורפה של הקרב. יחידה זו, כדוגמת כחה, "מספר 2", שבכל מחלקה, מצוידת אף היא גם באמצעים חימיים.

בסיכום, אפשר להציג את מבנה הפלוגה המוצע ע"י קול' ווד בצורה הגרפית הבאה:

מבנה הקרב:

כפי שהוזכר לעיל מרחיק המחבר לכת בנסותו להתאים את מבני השדה למבנה קרב בעיר (כך: "ראש-החץ" לצורתיו השונות, שורות אלכסוניות וכיו"ב). וביחוד מדגיש הוא את הצורך בלימוד מדויק של המבנים הנ"ל בצורת תרגול-סדר, ועל ידי כך מקטין את יזמתם של מפקדי היחידות לשנות ולחדש — בשעת בחירת המבנה הדרוש לכל מצב-קרב מסוים, מצבים שהם שונים ומשונים זה מזה, — את המבנה הטיפוסי לצורת קרב זו. עם זאת, יש עניימה במבנים המוצעים על ידו, ובעיקר בפירוט הרב הניתן לשימוש בכל מבנה ומבנה.

האימון והתיכנון:

הפרק על אימון יחידות לקרב-רחבות בהדברת מהומות, ניתן כאן בצורה חלשה מאוד. המחבר מסתפק בעריכת תוכנית לאימון בנשק ובתרגול סכימתי של מבני-קרב, — בשעה שהדרך היעילה ביותר לאימון מסוג זה (כמו בכמה צורות-קרב אחרות), וביחוד לאימון המפקדים, בדין הוא שתהא מבוססת בעיקר על ת.ט.ל.ג. (תרגילים טקטיים ללא-גייסות), ועל פתרון בעיות קטנות בשטחים בנויים. רק בדרך זו ניתן לו בוודאי למפקד, ללמוד ולהכיר את כל השוני, שבין קרב רגיל בשדה לסוג פעולות ממין זה. שינון מבנה-הקרב בלבד אין בו כדי לאפשר למפקדים לתפוס ולהבחין את הבעיות הטקטיות העדינות והקשות המתעוררות בכל רגע במצבים מהסוג הנידון.

מאידך גיסא, עמד המחבר על חשיבות התיכנון המוקדם לשם הצלחה בהדברת מהומות. פעולות תיכנון אלו בדין הוא שיעשו במרחבים השונים של המדינה — החל מיחידת-עיר וכלה במרחב פיקודי גבוה יותר, הכולל בתוכו כמה שטחים עירוניים. התיכנון המוקדם הזה מבוסס על כמה נקודות עיקריות, שאת תמציתן נמסור כאן:

1. קביעת מראש של הסיבות האפשריות להתפרצות מהומות;
2. קביעת דרגות החירום, בכל אחת ואחת מצורות המהומות; ובהתאם לכך — קביעת תכניות חירום שונות ומודרגות.
3. סידור מפת המהומות-אפשריות של הסביבה. במפה זו יש לציין את מקומות

התורפה השונים של הכוחות המתקוממים, מקום מגורי מסיתים וכיו"ב, מקום אגודי ספורט וכל איגוד אחר העלול ליהפך לגורם המעורר למהומות או משתתף בהן.

4. בהתאם להנ"ל — סידור תכניות אלטרנטיביות, להשתלטות על כל אחד ואחד מן האובייקטים המסוגים הנ"ל בהתאם לצורך.

5. ארגון שירותי-ידיעות מקיף, שמתפקידיו העיקריים יהיה: (א) לאסוף את כל הידיעות הדרושות לסידור התכניות המוקדמות הנ"ל; (ב) להעריך הערכה צבאית את המצב לפני פרוץ המהומות; (ג) לאסוף אינפורמציה במשך המהומות עצמן.

המחבר מדגיש, שהפיקוד על הדרגות השונות של שירות-הידיעות צריך שיהיה בידי מפקדים בעלי רמה גבוהה למדי של השכלה צבאית, היות ותפקידם — לפי הגדרתו — אינו מצטמצם רק בהשגת הידיעות, אלא ביכולתם להכניס ב"הערכות-המצב", גם הצעות לפעולה מהירה וכיו"ב.

לבוש, יש לציין כמה עקרונות כלליים, המפורזים בספר במקומות שונים, ושיש בהם חשיבות-מה; הללו נלקטו והובאו כאן ללא סדר מסוים:

1. פעולת ההדברה צריכה להיות מהירה ותכופה.
2. יש להכות ראשונה ובלתי-הסנות, בטרם קיבלו המהומות אופי חמור.
3. בשטחים עירוניים יש לשאוף (המדובר הוא, בעיקר, ביחידות קטנות) להכות ולהפתיע את האויב מן העורף והאגף.
4. לעולם אין לאיים על המתקוממים, אם אין הכוונה או היכולת להוציא את האיום לפועל.
5. לעולם ישמור המפקד בידיו רזרב.
6. בדכוי התקלהיות יש להשמר מלהיכנס לתגרת "גוף-אל-גוף" עם ההמון.
7. כשהכות הצבאי מצומצם, ושטח הפעולות העירוני הוא נרחב, יש לארגן את הכוח בצורה זו:

- א. לחלק את השטח למרחבי-משנה ולהקצות לכל מרחב יחידת-משנה קטנה.
- ב. יחידה "מעופפת" תהיה ברזרבה, במרכז, לכמה שטחים מסוג זה.
- ג. יש להקים רשת-צפיות יחד עם שרות-ידיעות פעיל, לשם השגת ידיעות במהירות.
- ד. יש ללמוד באופן יסודי את כל דרכי התחבורה, הסימטאות, החצרות, מעברי הגגות, וכיו"ב בשטחים הנדונים.
- ה. כבין הוא שיהא תיאום גמור בין כוחות-הצבא הנ"ל ובין כוחות-המשטרה הרגילים הנמצאים בשטחים הנ"ל, ויש לקבוע את צורת הפיקוד המתואמת ותכנית הפעולה השלובה בכל מצב מהמצבים הצפויים.

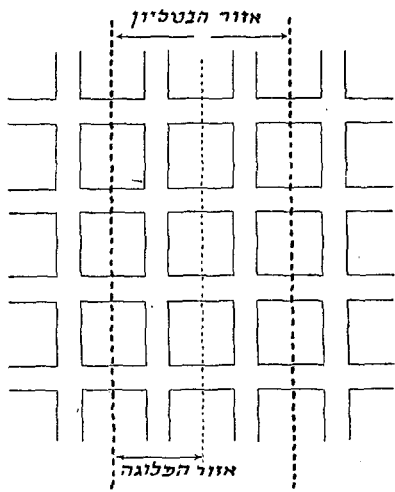
כסיום יש לומר, שהספר, על כל מגרעותיו, תורם תרומה רבת-ענין להכרת הנושא בו הוא דן.

התרגיל הבא, הלקוח מהספר הנ"ל יש בו כדי לאלף בשל "נתוני הפתיחה" שבו: פעולה צבאית לטיתור שטח עירוני ולפירוק הנשק מעל "מורדים", שהתבססו בו המורדים פועלים בשיטות יחידות-מחותרת צבאיות-למחצה. התרגיל מובא מן המקור, ללא שינויים. והרי "סיפורה-המעשה":

התקוממות שממדיה מסוכנים מתלקחת ב- גלוי ידוע שהיו שם ארגונים צבאיים חשאיים, רובע-זורים של עיר גדולה, המאוכלס רק ב- ושכמויות ניכרות של נשק ותחמושת הוטמנו בני גזע זר, שמלחמה לו עם ארצנו. משנראה — באותו אזור. ב"פשיטות" שפשטו פקיד-הב- הדבר שקרוב לוודאי כי יגרשום-בהמון¹, מת- טחון של המשלה המרכזית, נתפשו נתיני- מרד חלק מרובע-זורים זה מרידה מוינת ב- אויב רבים, וכמויות נשק ותחמושת ניכרות.

(1) דבר שקרה בעצם, ב-1942, לגבי התושבים היפניים של חוף המערב בארה"ב.

זוה של משטרה צבאית ישמשו תגבורת פלוגות הפועלות ברחובות — לצורך איסופם והובלתם אל שטח-הריכוז של כל השבויים שנלקחו בכל גוש וגוש. היחידות-התומכות שבכל בטליון (אלו הצועדות ב"דרג שני"), יקבלו מכוניות נוספות וצוותי-הטענה כדי לי קבץ ולאסוף למקום מבטחים את כל הזין והתחמושת שייאספו מן הבתים. הנשק והי תחמושת, שיימצאו בכל בית או בנין אחר, יוצאו מתוכו ויושמו על המדרכה על ידי היחידות-התומכות שבכל פלוגה.

והנה, נצטווה מפקדה של הפלוגה ג' להת-קדם לאורכו של רחוב מסויים. אותו רחוב — שתי שורות רצופות של בניינים רבי-דירות לו משני עבריו. בעורפם של הבתים הללו — תצרות פנויות וגדרות. רוב הגגות שטוחים, וכמעט שווים בגובהם. עתה מתחלקת פלוגה ג' לפלגת-רחוב, פלגת-גגות ופלגת-חיפוש. המחלקה א' היא פלגת-הרחוב ופלגת-הגגות כאחת. פלגת הרחוב, ובה שתיים מכ-תותיה של מחלקה א', תפעל על פני המדרכות ובתצרות-העורף של שורת-הבתים המזרחית והמערבית, כהתכתה לשורה. האנשים הללו יצפו, במיוחד, אל התלונות שמעבר הרחוב ממול. הם יקחו את השבויים שפלגת החי-פוש מוציאתם מתוך הבתים והבניינים וידאגו למסירתם לידי השוטרים-הצבאיים, כדי שיר-בילזם אל העורף. נוסף על כך, יעזרו בער-מם את הזין והתחמושת שנלכדו, כדי שמשם יאספום היחידות-התומכות הבטליוניות.

רובע הזרים תופס שטח רצוף ומאוכלס בצפיפות בתוך העיר; וחלק הרובע שהתמרד בודד עד מהרה ע"י יחידות צבאיות, שנשלחו לשם זכוי ההתקוממות. רוכזו כוחות צב-איים שיש בהם כדי לאפשר התקפה נגד האזור כולו. את השטח מחלקים ל"רצועות" פעולה. ליחידות שישתרעו מקצה הישוב של הזרים ועד קצהו, עומקו של רובע-הזרים הוא, בממוצע, $2\frac{1}{2}$ — $2\frac{1}{2}$ קילומטר. סידור כזה יחייב, איפוא, "רצועות" בטליוניות ארוכות וצרות, אבל יאפשר אחזות-הפיקוד וימנע אנ-דרלמוסיה. לכל אחד מבטליוני-הרגלים נקבעה חזית-פעולה בת "גוש" בתים אחד², וכן מחד צית של חזית-הגוש הסמוך שמעבר מזה ומעבר מזה. בטליוני-הרגלים הוא היחידה-הפ-עלת, המרכינת את הכל. ואלו משימותיו: (א) השמרת כל כוח מתנגד. (ב) שביתתו של כל גבר מבוגר אף ועד מתבגר שבאזור. (ג) חיפוש נשק. (ד) איסוף נשק. הגברים החושבים — או שיהרגו, או ש-יפלו בשבי ויבולו לרחוב הקרוב ביותר. יחי-

ואלו הכתה א' של מחלקה א' — זו תצטרך לפעול על הגגות, ותחולק לשני חצאי-כתה, אחד-אחד לכל צד מצדי הרחוב. עם ראשית ההתקדמות יצטרכו חצאי הכתה הללו לחזור אל הגגות דרך הבניינים הראשונים שבכל צד מצדי הרחוב — ומסיסתיים כי-בושם של אלה יתקדמו מגג אל גג עד שיגיעו אל האחרון שבגגות הגוש. מנקודה זו תוכל הפלגה לירות אל כל גילויי התג-ביר דות שייראו על פני הגגות או הבתים שמעבר ההוא של הרחוב הנוצה. או שיוכלו ל-רות לאורכו של הרחוב שבו פועלת הפלגה. הפלגה תצטרך להשאר על גגות הבתים עד שתעפיל פלגת-גגות חדשה אל גגות הבתים

(2) גוש (Block) פירושו — המרובע שבין שני הזוגות של הרחובות המגבילים; במילה זו משתמשים כדי לציין את המרובע עצמו, וגם את חזיתו לאחד הרחובות הנהל. חזית של "גוש" הנה, בממוצע באמריקה (לפי תנאי העיר, כמובן) מִסֵּעַ 50 עד 120 מטר בערך.

שמעבר ההוא של הרחוב החוצה. אני תצטרף פלגת הגנות „הישנה“ להצטרף אל עירי יחידה.

פלגת החיפוש צריכה לכלול מחלקה אחת לכל אחד משני צדי הרחוב. בתפישו של אש מכיי, מקלעים ורובים זוגת כתהסתרות מכל אחת מן המחלקות הללו דרך הרחוב ופורצת לה פרץ לתוך הבנין הראשון. ה„דרגה הראשון“ שבכתה זו הוא צות-מוחציי הדלתות. משנפרצה הדלת, מיד מציבים על ידה צופה, למנוע התקפה מעורף. איש שני מוצב במבוא המדרגות, — למנוע איש לרדת בהן ולצאת. שאר אנשי הכתה מתחלקים זוגות-זוגות ובלא-שהיות מתחילים לטהר את קומת הקרקע, ואח"כ — את המרתף. כל אחד חייב להיות ער ולהזהר מפח"יוקשים.

לפני הכניסה לחדר בבנין שבו נתקלו בהתנגדות, יש לשבור שמשו בתוך הדלת, או לפרוץ חור בקיר-טיח, ודרך הפירצה יש להסיל לתוך החדר רימון-רסק. משיפתוצץ רימון זה — זונקים החיילים לתוך החדר פנימה כדי לסלק בכדוניהם כל אויב מתנגד או לשבותו. בדרך זו מחסלים או מכניעים את המתקוממים שבקומות התחתונות. כל מי שנכנס — זינו נפרק מעליו והוא מובל בהגבהת ידים מעל לראשו, דרך פתח הבית, כדי למסרו ליחידות-התומכות שבפלגת הרחוב. אחרי כן מקשיבים אנשי הכתה בריכות לכל בתקול של תנועה אשר בקומות העליונות, ובהשמע איזה צליל, גורות מיד יריות רובה למעלה, דרך התקרה³.

אחר מתקדם צוות-החיפוש אל הקומה העליונה — ושם, ככתחונה, עורכים טיהור. פלגת-הגנות צריכה לנוע בזרירות, בעקבות פלגת החיפוש, לתוך הבית הראשון שבכל אחד מצדי הרחוב. מש„טהור“ הבנין, חוזרת פלגת-הגנות דרך העליה אל הגג.

משטהר הבנין הראשון, יש לתת למפקד הפלגה את על כן (לפי הסכם מראש). צוות מחוץ פלגת-החיפוש, צריך לפשפש ולחפש

3) החשש כאן, כמובן, הוא מפני הטלת רימונים מלמעלה, דרך פוצים אשר יפרצו, לפתע, ברצפה של קומה עליונה שהיא תקרת הקומה שמתחתיה. — המערכת.

בכל בנייה-השירות, המוסכים, המחסנים ושאר מקומות-המחבואים המתאימים שבחצרות-העיר רף. את כל הגברים יש להרוג, או לשבות ולהוליכם דרך קומה א' של הבית, כדי לרכוש בידי המשטרה הצבאית. אחר כך מתכוננת יחידת-ההסתערות לשם כיבוש הבית השני. דבר זה אפשר לבצעו ע"י חרירה דרך פתחי החזית, או העורף, כפי שהוסבר לגבי הבנין הראשון, — אך לעתים קרובות אפשר לעשות דבר זה ע"י פריצת מבוא בקיר המסור תף שבין שני הבתים, או על ידי תנועת ה-אנשים על פני הגג של גזוטר-המקורה שבקומה א'.

הכתות הצועדות „בדרג השני“ נכנסות לבניינים עם היגות האות שכל הגברים, שהיו בפניהם, כבר נהרגו, או גשבו. הכתות הללו עורכות חיפוש שיטתי בכל הבית, חפשי ואסופי את כל-היזיק, חפשי ושיים על המדרכות, כדי לטענם על מכוניות-המשא המרכזות אותם. זוהי הדרך שבה יצטרכו כוחות-הצבא להשתלט על כל הבניינים שב„גוש הראשון“.

נאמר, לשם דוגמה, כי בשעה שהפלוגה ג' פותחת בהתקדמותה לתוך הגוש השני, נפתחת עליה אש מעבר מטרס-מכיי הנמצא בגוש השלישי, וכן מעבר קבוצת אנשים מזוינים שבמטרס גבוה יותר, הנמצא עוד מרחקמה אל עבר עורפו של האויב. ודאי שמפקד הפלוגה לא יתמהמה מלירות אש על מטרס מכונית-יריה במרגמה בת 60 המילימטרס שלו. בו בזמן, מפעילים כתה של תותחים נגד-טנקים, והללו פותחים באש אל המטרס בטווח של „כינוי-ישר“. מכוונת-היריה ה„קלות“ יורות באש אל מטרס האויב השני. אש-המרגמה תהיה כוודאי יעילה, והמטרס הראשון יפונה ע"י אנשיו, אשר יאוצו אל הקומה הראשונה של בית סמוך.

משנתפסו ה„גושים“, הראשון והשני, שב-רצועתו, נעצר הבטליון לאורך החזית של הרחוב-החוצה השני, עד שיבואו הידיעות שכל הבטליונים התקדמו עד לקו הרחוב-החוצה השני. דבר זה מבטיח אחידות התקדמותן של כל היחידות⁴.

4) אכן, ייתכן מאד שמבחינה זו חלו תמורות בנוהג המקובל בצבא האמריקאי.

התקדמותם של החיילות תהא בתוספת ללא סטייה, עד כדי זכורך רוחם של המתקוממים. הנה, למשל, אחדים מהם זונקים מתוך אחד הבניינים אל הרחוב ונסים אל עבר הצפון. פלגות הגנות שמשני עברי הרחוב פותחים

מיד באש אליהם, הצלפים — שהוחבאו לאורך הרחוב — משתקים אותם ע"י אש-חיפוי של מכ"י, מקלעים ורובים. כמעט בכל בניין של ימצא, כודאי "פח-יוקשים" מאיזה טיפוס שהוא, אשר יעלה במחיר חיים לגייסותינו.

ה ע ר ו ת - ס י כ ו מ

בשכיל קרבות-רחוב בנוסח קרב בית-אל בית, באזורים שמגינים עליהם בתקיפות אלה העוסקים במהומות, או אנשים מסוג אחר, המהירות הוא הגורם החיוני. נוסף על כך הכרח הוא, שתהא החלטה נמרצת ותוקפנית להדביר כל גילוי של התנגדות; וההתקדמות במהלך החיפוש דרך הבניינים צריכה להיות רצופה ומתמדת, בלי לגרוע מתנופתה.

אנשים מאומנים-היטב לא רבים, החרוצים ב"עבודת-צוות" ויד-בוטחת מנהלתם, יכולים ל"ערוך חיפוש בבית קטן ולהשמיד או לשבור את יושביו בשעה לא ארוכה. אלא שעל כל פלגה יש לשים משימה שהוגדרה בבחירות, ואת עבודתן של הכתות והצבאות-השונות בדין הוא לתאם כראוי.

לאחר שראשי היונים נפלו במלכודת פרסית, המונות אולם המצב היה ללא-מוצא, פנה כסנופון אל אנשי-החיל:

»במִתְחַמָּה, הֵן תִּדְעוּ, לֹא הַמְסַפֵּר וְהַלֵּחַ הֵם הַמְקַנְיִים אֶת הַנְּצַחֹן, אֵלָּא אֵלֶּה, אֲשֶׁר בְּנִצָּאִים נֶגְדַּ הָאֹיֵב בְּמִלָּא תוֹקֵן הַנְּפֶשׁ אֵינָם מוֹצֵאִים, לְעֵתִים קְרוֹבוֹת, יְרִיבִים אֲשֶׁר יַעֲמִד בְּהַתְּנַדְוָתָם לָהֶם. אֲכֹן, מְשׁוֹכְנֵעַ הַנְּנִי, חֲבָרִים, כִּי אוֹתָם הַאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים בְּכָל הָאֲמֻצָּעִים לְמַלֵּט אֶת חַיֵּיהֶם בְּמִתְחַמָּה אוֹבְדִים, כְּרִגְלֵי, וּמוֹתָם עָלוּב וּמְעַט־הַחֲרָפָה; בְּעוֹד אֵלֶּה הַמְּבִינִים כִּי הַמָּוֶת הוּא מְנַת חֲלָקוֹ שֶׁל כָּל אָדָם, וְהַלְוִחְמִינֵי תוֹךְ שְׂאִיפָה לְמוֹת בְּקִבּוּד — אֶת אֵלֶּה רוֹאֶה אֲנִי לְעֵתֵינִי קְרוֹבוֹת מְגִיעִים עַד לְזֻקְנָה וְשִׁיבָה וּבִימֵי חֲלָדִים נְהַגִּים חֲסִים מְאוֹשְׁרִים יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הָאֲחָרִים. בְּהִיוֹתֵנוּ מְשַׁכְּנֵעֵינִי בְּאֲמַתוֹת אֵלֶּה, שׁוֹמָא עָלֵינוּ, בְּמַצַּב בּוֹ אֲנִי וְתוֹנִים, לְהַוִּיחֵנוּ כְּאֲשֶׁרִים אֲמִיצֵי-לֵב וְלִקְרָא לְאֲחָרִים לְעֲשׂוֹת כְּמוֹנוּ.

מתוך „אנאבאסיס“ (בסיגתה של הרבכה) ל כ ס נ ו פ ו נ , המאה הר" לפני ספתי